

Φ.Π.

Αριθμός 2232/2005

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Δ΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του την 1η Ιουνίου 2004, με την εξής σύνθεση: Μ. Βροντάκης, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Δ' Τμήματος, Δ. Πετρούλιας, Π. Κοτσώνης, Γ. Παπαγεωργίου, Α. Χριστοφορίδου, Σύμβουλοι, Κ. Ευστρατίου, Δ. Γρατσίας, Πάρεδροι. Γραμματέας η Α. Τριάδη, Γραμματέας του Δ' Τμήματος.

Για να δικάσει την από 10 Φεβρουαρίου 1999 αίτηση του _____, κατοίκου Αθηνών (Αγίου Μελετίου 153, Πλ. Αττικής), ο οποίος παρέστη με τον δικηγόρο Κωνσταντίνο Μαυροειδή (Α.Μ. 13140), που τον διόρισε με πληρεξούσιο, κατά του Υπουργού Δημόσιας Τάξης, ο οποίος παρέστη με τον Ιω. Χατζηνέκουρα, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Με την αίτηση αυτή ο αιτών επιδιώκει να ακυρωθούν : 1) η υπ' αριθμ. 9135/31466/23/11/1998 απόφαση απορρίψεως αιτήματος ασύλου του Υπουργού Δημοσίας Τάξεως και 2) η υπ' αριθμ. 9135/31466-597523/30.11.1998 απόφαση απομακρύνσεως του Τμηματάρχη Τμήματος Γ – Γραφείο ΙΙ, Διεύθυνση Κρατικής Ασφάλειας, Ελληνική Αστυνομία, Υπουργείο Δημοσίας Τάξεως.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Παρέδρου Δ. Γρατσία.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του αιτούντος, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους ακυρώσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση και τον αντιπρόσωπο του Υπουργού, ο οποίος ζήτησε την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

./.

Σ κέ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο

1. Επειδή για την άσκηση της κρινομένης αιτήσεως έχουν καταβληθεί τα νόμιμα τέλη και παράβολο (5437639/1999 διπλότυπο εισπράξεως της Δ.Ο.Υ. Ενσήμων και Δικαστικών Εισπράξεων Αθηνών, 184144/1999 ειδικό έντυπο παραβόλου).

2. Επειδή, με την κρινομένη αίτηση, εισαγομένη ενώπιον της επταμελούς συνθέσεως του Τμήματος λόγω σπουδαιότητας, ζητείται η ακύρωση : α) Της υπ' αριθμ. 9135/31466/23.11.1998 αποφάσεως του Υπουργού Δημοσίας Τάξεως, με την οποία απερρίφθη τελικώς το αίτημα του αιτούντος, Ιρακινού υπηκόου, περί αναγνωρίσεώς του ως πρόσφυγα υπό την έννοια της Διεθνούς Συμβάσεως της Γενεύης και β) Του υπ' αριθμ. 9135/31466-597523/30.11.1998 εγγράφου του Προϊσταμένου του Τμήματος Γ' της Διευθύνσεως Κρατικής Ασφαλείας της Ελληνικής Αστυνομίας προς το Τμήμα Αλλοδαπών Αμαρουσίου, με το οποίο η τελευταία αυτή υπηρεσία ενετάλη να επιδώσει την προμνησθείσα υπουργική απόφαση στον αιτούντα και να του συστήσει να αναχωρήσει, εντός τριών μηνών, από την Ελλάδα.

3. Επειδή η δεύτερη των προσβαλλομένων πράξεων στερείται, εν όψει του εκτεθέντος ανωτέρω περιεχομένου της, εκτελεστότητας και προσβάλλεται, κατά συνέπεια, απαραδέκτως.

4. Επειδή η Διεθνής Σύμβαση περί της Νομικής Καταστάσεως των Προσφύγων, υπογραφείσα στη Γενεύη την 28.7.1951 και κυρωθείσα με το Ν.Δ. 3989/1959 (Α' 201), ορίζει στο άρθρο 1Α παράγραφος 2 (όπως η διάταξη αυτή τροποποιήθηκε με το άρθρο 1 παράγραφος 2 του Πρωτοκόλλου της Νέας Υόρκης της 31.1.1967, κυρωθέντος με τον Α.Ν. 389/1968, Α' 125) ότι ως «πρόσφυγας» νοείται, μεταξύ άλλων, και κάθε πρόσωπο, το οποίο «συνεπεία δικαιολογημένου φόβου διώξεως λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων ευρίσκεται εκτός της χώρας, της οποίας έχει την υπηκοότητα

και δεν δύναται ή λόγω του φόβου τούτου δεν επιθυμεί να απολαύη της προστασίας της χώρας ταύτης».

5. Επειδή, κατά την έννοια της ανωτέρω διατάξεως της Διεθνούς Συμβάσεως της Γενεύης, ως πρόσφυγας μπορεί να χαρακτηρισθεί και το πρόσωπο, το οποίο επικαλείται φόβο διώξεως (λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων) από μη κρατικούς φορείς, υπό την προϋπόθεση, πάντως, ότι τα όργανα του κράτους, του οποίου την υπηκοότητα έχει το ανωτέρω πρόσωπο, δεν είναι σε θέση ή δεν επιθυμούν να παράσχουν προστασία έναντι της εν λόγω, προερχομένης από μη κρατικούς φορείς, διώξεως (βλ. ήδη και τα ορισθέντα σχετικώς με το άρθρο 6 περίπτωση γ' της οδηγίας 2004/83/EK του Συμβουλίου, της 29^{ης} Απριλίου 2004, με τίτλο «για θέσπιση ελάχιστων απαιτήσεων για την αναγνώριση και το καθεστώς των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως προσφύγων ή ως προσώπων που χρήζουν διεθνούς προστασίας για άλλους λόγους», ΕΕ L 304/30.9.2004, κατά το άρθρο 38 παράγραφος 1 της οποίας τα κράτη μέλη θεσπίζουν τις αναγκαίες για τη μεταφορά της ρυθμίσεις μέχρι την 10.10.2006 · βλ. επίσης, Conseil d' Etat, αποφάσεις της 27.5.1983, Dankha, Rec. 1983, 220 και της 31.1.1996, Abib, Rec. 1996, 25 · πρβλ., τέλος, και Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, Απόφαση της 17.12.1996, Ahmed κατά Αυστρίας, Rec. 1996 – VI, σελ. 195 επ.). Αν και κατά τη γνώμη του Συμβούλου Γ. Παπαγεωργίου, ο όρος «δίωξη», του οποίου γίνεται χρήση στην παρατεθείσα ανωτέρω διάταξη της Συμβάσεως της Γενεύης, προσιδιάζει, αποκλειστικώς και μόνον, σε δράση κρατικών οργάνων · δεν μπορεί, επομένως, κατά τη μειοψηφούσα αυτή γνώμη, να χαρακτηρισθεί ως πρόσφυγας πρόσωπο, το οποίο δεν επικαλείται φόβο διώξεως, προερχομένης από κρατικά όργανα, αλλά φόβο προκαλούμενο από τη δράση ή τη συμπεριφορά ξένων προς το κράτος προσώπων, ομάδων ή οργανώσεων.

6. Επειδή, από το φάκελο της υποθέσεως προκύπτουν τα εξής : Ο αιτών εισήλθε λαθραία στην Ελλάδα, μέσω της νήσου Σάμου, την 20.1.1997 και υπέβαλε, την 7.11.1997, αίτηση υπαγωγής του στο προστατευτικό καθεστώς της Συμβάσεως της Γενεύης. Ο αιτών προέβαλε, ειδικότερα, ότι είναι Ιρακινός υπήκοος κουρδικής καταγωγής, ότι μετέσχε, ως μέλος του Δημοκρατικού Κόμματος του Κουρδιστάν, σε εξεγέρσεις κατά την ιρακινής κυβερνήσεως κατά την περίοδο 1974-5, ότι εξορίσθηκε, λόγω της δράσεώς του αυτής, στην πόλη Diwaniyah του Νοτίου Ιράκ, ότι μετά την ολοκλήρωση των σπουδών του στο Χημικό Τμήμα του Πανεπιστημίου Salahadin δεν κατέστη δυνατός ο διορισμός του στη δημόσια εκπαίδευση λόγω της πολιτικής του δράσεως και ότι, τέλος, τον Οκτώβριο του 1988 κλήθηκε για δεύτερη φορά να υπηρετήσει στον ιρακινό στρατό, από τις τάξεις του οποίου λιποτάκτησε, τον Οκτώβριο του 1989, όταν μετετέθη στο Νότιο Ιράκ. Προέβαλε, επίσης, ότι μετά τη λιποταξία του δεν επέστρεψε στην πόλη Kirkuk που είναι η γενέτειρά του, επειδή η πόλη αυτή ελεγχόταν από τις ιρακινές δυνάμεις και ότι κατέφυγε στην πόλη Suleimaniyah του Βορείου Ιράκ, την οποία δεν ήλεγχε η ιρακινή κυβέρνηση αλλά οι κουρδικές δυνάμεις. Προσέθεσε ότι στην πόλη αυτή εργάσθηκε ως καθηγητής της Χημείας, ότι έγινε εκεί γνωστός και ως ζωγράφος, ότι, λόγω της ιδιότητός του αυτής, τα δύο αντίπαλα κουρδικά κόμματα (K.D.P. και P.U.K.), τα οποία ανταγωνίζονται μεταξύ τους για τον έλεγχο της περιοχής, τον πίεσαν, χρησιμοποιώντας εναντίον του απειλές, να ενταχθεί στις τάξεις τους, ώστε να κάνουν χρήση των υπηρεσιών του για λόγους προπαγάνδας και ότι, λόγω των πιέσεων και απειλών αυτών, αναγκάσθηκε, περί τα τέλη Δεκεμβρίου του 1996, να εγκαταλείψει το Βόρειο Ιράκ και να καταφύγει, μέσω Τουρκίας, στην Ελλάδα. Το αίτημα του αιτούντος απερρίφθη, με την υπ' αριθμ. 9135/31466/26.4.1998 απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Δημοσίας Τάξεως, κατά της οποίας ασκήθηκε από τον αιτούντα η ενδικοφανής προσφυγή που

προβλεπόταν στην τότε ισχύουσα διάταξη του άρθρου 4 παράγραφος 3 του Π.Δ. 83/1993 «Διαδικασία εξέτασης αιτήσεως αλλοδαπού για την αναγνώρισή του ως πρόσφυγα κ.λπ.» (Α' 36). Επί της προσφυγής γνωμοδότησε, κατά τα προβλεπόμενα στην τελευταία αυτή διάταξη, ειδική επιτροπή, η οποία ετάχθη ομοφώνως υπέρ της απορρίψεως του αιτήματος του αιτούντος. Στο σχετικό, από 30.7.1998, πρακτικό της επιτροπής εκτίθενται, ειδικότερα, τα εξής : «Ο ενδιαφερόμενος, πέραν της λιποταξίας, που θεωρείται ποινικό αδίκημα, καθώς και των εμποδίων της ελεύθερης επαγγελματικής του εξέλιξης που επικαλείται εις βάρος του από το καθεστώς του Ιράκ, δεν παρέχει αποδεικτικά στοιχεία ότι θα είναι εκτεθειμένος σε κινδύνους αν επιστρέψει στην αυτόνομη περιοχή του Βορείου Ιράκ, απ' όπου προέρχεται και ζούσε αρκετά έτη. Η επίκληση απειλών και φόβου δίωξης από κομματικές κούρδικές οργανώσεις δεν δύναται να αποτελέσει στοιχείο αναγνώρισης προσφυγικής ιδιότητας κατά τα οριζόμενα στη Σύμβαση της Γενεύης». Ακολούθησε η έκδοση της προσβαλλομένης, υπ' αριθμ. 9135/31466/23.11.1998 αποφάσεως του Υπουργού Δημοσίας Τάξεως, με την οποία η προσφυγή του αιτούντος και το αίτημά του περί υπαγωγής του στο καθεστώς της Συμβάσεως της Γενεύης, απερρίφθη με την εξής αιτιολογία : «α) Οι λόγοι φυγής από το Βόρειο Ιράκ λόγω απειλών από τα δύο κούρδικά κόμματα K.D.P. και P.U.K. δεν μπορούν να στηρίξουν αίτημα του για χορήγηση πολιτικού ασύλου, καθότι δεν προέρχονται από κυβερνητικές αρχές και δεν δικαιολογούν φόβο δίωξης για λόγους αναφερόμενους στη Σύμβαση της Γενεύης. β) Από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι υπέστη δίωξη για λόγους φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξης ή πολιτικών πεποιθήσεων. γ) Ο ισχυρισμός περί διώξεων από τις αρχές της χώρας του είναι γενικός, αόριστος, δεν στηρίζεται σε κανένα στοιχείο και κατά συνέπεια δεν δύναται να αποτελέσει λόγο αναγνώρισης προσφυγικής ιδιότητας».

7. Επειδή, η κρίση της προσβαλλομένης υπουργικής απόφασης, κατά την οποία το αίτημα αναγνώρισεως του αιτούντος ως πρόσφυγα είναι απορριπτικό, για το λόγο ότι απειλές, προερχόμενες από μη κρατικούς φορείς (όπως είναι, εν προκειμένω, τα κόμματα Κ.Δ.Ρ. και Ρ.Υ.Κ.), δεν μπορούν να στοιχειοθετήσουν δικαιολογημένο φόβο διώξεως υπό την έννοια της Διεθνούς Συμβάσεως της Γενεύης, έχει διατυπωθεί, εν όψει των εκτεθέντων ανωτέρω ως προς την ορθή έννοια της κρίσιμης διατάξεως του άρθρου 1Α παράγραφος 2 της Συμβάσεως, κατ' ευθεία παράβαση της τελευταίας αυτής διατάξεως, όπως βασίμως προβάλλεται με την κρινομένη αίτηση. Εν όψει, όμως, τούτου, η προσβαλλομένη απόφαση αποβαίνει ακυρωτέα, ως πλημμελής, στο σύνολό της, αιτιολογημένη, διότι είναι άδηλο εάν ο Υπουργός Δημοσίας Τάξεως θα είχε προβεί στην αυτή αξιολόγηση των κρισίμων για την τύχη του αιτήματος του αιτούντος πραγματικών δεδομένων, εάν είχε ορθώς ερμηνεύσει την ανωτέρω διάταξη της Συμβάσεως. Μειοψήφησαν οι Σύμβουλοι Δ. Πετρούλιας και Γ. Παπαγεωργίου, οι οποίοι διετύπωσαν την εξής άποψη : Ο αιτών, τόσο στην αρχική αίτηση αναγνώρισεώς του ως πρόσφυγα, όσο και στην εν συνεχεία ασκηθείσα προσφυγή του, προέβαλε ισχυρισμούς περί εις βάρος του απειλών, προερχομένων από τα δύο κουρδικά κόμματα που διεκδικούσαν τον έλεγχο της περιοχής της πόλεως Suleimaniyah, οι οποίοι (λαμβάνομένου υπ' όψη και του ότι ο αιτών έζησε, πάντως, όπως ο ίδιος προβάλλει, και εργάσθηκε στην περιοχή αυτή επί επτά περίπου έτη, δηλαδή από τον Οκτώβριο του 1989 μέχρι τον Δεκέμβριο του 1996) ήσαν εντελώς άοριστοι και δεν συνοδεύοντο από κανένα αποδεικτικό στοιχείο. Εν όψει τούτου, η προσβαλλομένη υπουργική απόφαση έχει, κατά την άποψη της μειοψηφίας, την έννοια ότι το αίτημα του αιτούντος περί αναγνώρισεώς του ως πρόσφυγα απορρίπτεται, επειδή οι ανωτέρω ισχυρισμοί ήσαν άοριστοι και αναπόδεικτοι και, με το περιεχόμενο αυτό, θα έπρεπε να θεωρηθεί ως νομίμως και επαρκώς αιτιολογημένη.

Διά ταύτα

Δέχεται την υπό κρίση αίτηση.

Ακυρώνει, κατά τα εκτιθέμενα στο αιτιολογικό, την υπ' αριθμ. 9135/31466/23.11.1998 απόφαση του Υπουργού Δημοσίας Τάξεως.

Διατάσσει την απόδοση του παραβόλου.

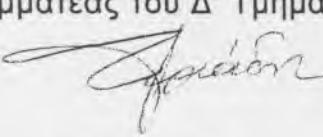
Επιβάλλει στο Δημόσιο τη δικαστική δαπάνη του αιτούντος, η οποία ανέρχεται στο ποσό των επτακοσίων εξήντα (760) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 21 Οκτωβρίου 2004

Ο Πρόεδρος του Δ' Τμήματος

Η Γραμματέας του Δ' Τμήματος

Μ. Βροντάκης

Α. Τριάδη

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 12ης Ιουλίου 2005.

Ο Πρόεδρος
του Α' Τμήματος Διακοπών

Η Γραμματέας του Δ' Τμήματος

Π.Ζ. Φλώρος

Α. Τριάδη

Θωρακίσι

14.7.2005